

LECTIA 10. CUM SĂ ÎNCEPI O MISIUNE PENTRU PERSOANELE CU DIZABILITĂȚI ÎN BISERICĂ

Obiective

Studiul acestei lecții te va ajuta:

- Să identifici miturile despre slujirea persoanelor cu dizabilități
- Să înrolezi păstori și conducători în lucrarea cu persoane cu dizabilități
- Să explici pașii spre a deveni o biserică primitoare de persoane cu dizabilități
- Să descrii modele eficiente de slujire a persoanelor cu dizabilități
- Să comunici viziunea unei congregații și comunități

Auzim de multe ori întrebarea „Poate cu adevărat o singură persoană să facă diferența? Și dacă da, de unde trebuie început?” S-ar putea să fi surprins, dar de multe ori o singură persoană cu dizabilități a fost agentul prin care Dumnezeu a schimbat biserica locală. Un prim pas este să arăți dorința de a aparține. Așa au decurs lucrurile și în cazul lui Joni Eareckson Tada în prima duminică când ea s-a reîntors în biserică după o lungă perioadă de recuperare în urma unui accident la scufundări. Joni își amintește așa:

„Iată-mă, abia de câteva săptămâni ieșită de la centrul de reabilitare, stând dreaptă și incomodă în scaunul meu cu roțile voluminoase și întrebându-mă ce e de făcut cu diminețile de duminică. Știam că biserica mea se rugase pentru mine încă de la accidentul meu de scufundări din urma cu doi ani, din 1967, dar să mă întâlnesc cu oamenii aceștia era ceva înspăimântător. Se vor uita cu insistență? Voi știți ce să spun? Va trebui să stau lângă familia mea, în rândul de bănci, blocând jumătate din culoarul din mijloc? Și dacă ar trebui să merg la baie cu căruciorul, aș încăpea?”

Ceea ce am descoperit în acea dimineață de duminică, după ce familia mea m-a ridicat din mașină și m-a pus în scaunul cu roțile, mi-a schimbat întreaga imagine despre biserică. Cineva prinsese cu ciocanul câteva bucăți de placaj ca să construiască o rampă. Oamenii mi-au zâmbit și m-au întrebat cum merge facultatea. Vechi prieteni mi-au cerut să stau lângă ei și mi-au ținut Biblia și cartea de cântări. Atmosfera era caldă și prietenoasă. M-am simțit bine primită. Aparțineam în acel loc.

Ce s-a întâmplat în biserica lui Joni se poate întâmpla în orice adunare, dar nu se întâmplă peste noapte. Chiar și bisericile cele mai mature pot fi imobilizate de frică când vine vorba despre punerea unei misiuni pentru persoane cu dizabilități pe umerii pastorilor suprasolicitați și a voluntarilor. Totuși, atunci când frontalul bisericii spune „Cea Mai Prietenoasă Biserică din Oraș”, dar nicăieri nu se găsește o rampă pentru cărucioare cu roțile sau o Biblie în format mărit, trebuie să admitem faptul că ceea ce facem și ceea ce spunem sunt două lucruri total diferite. Nicio biserică nu dorește să îndepărteze persoanele cu dizabilități sau familiile acestora, dar se întâmplă de mult prea multe ori.

În lecția 8 am analizat directivele clare ale mandatului din pasajul Luca 14 de a-i include pe cei „săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi”. Iar în cartea lui Iacov citim că o credință fără fapte nu este credință deloc. Așadar în această lecție ne vom sufleca mânecile și ne vom adânci în câteva strategii care pot deschide ușile bisericii pentru a-i primi pe cei cu dizabilități. O misiune de succes începe cu o declarație clară de misiune, și iată câteva scopuri ale slujirii persoanelor cu dizabilități.

Scopuri ale Slujirii Persoanelor cu Dizabilități

- O astfel de slujire deschide porțile pentru a împărtăși Evanghelia persoanelor cu dizabilități și pentru a-i încuraja la o relație personală cu Dumnezeu.
- Slujirea persoanelor cu dizabilități integrează oamenii cu dizabilități în viața Bisericii și le oferă oportunitatea de a avea roluri active în slujirea lui Dumnezeu.
- Slujirea persoane cu dizabilități pregătește biserica locală pentru a fii drept martor sau model pentru comunitate prin împlinirea nevoilor spirituale, fizice și sociale ale persoanelor cu dizabilități.

Includerea:

Daca ai fost vreodată ales ultimul pentru echipa de fotbal sau nu ai fost invitat la o petrecere, cunoști durerea de a fi respins. Poate ai vizitat o dată o biserică necunoscută și te-ai simțit singur, până când cineva a început o conversație sau te-a invitat la prânz sau la un eveniment special. Acel nou prieten a făcut un anunț venit din partea Tatălui, care a schimbat lucrurile, și care spunea: „Tu aparții acestui loc!” și asta a făcut toată diferența. Includerea completă în familia lui Dumnezeu ar trebui să fie mereu o invitație deschisă.

I. Abordarea îngrijorărilor cu privire la Lucrarea cu Persoanele cu Dizabilități

Înainte de a putea dezvolta conștientizarea necesității unei astfel de lucrări, trebuie să aducem lumină asupra unor concepții eronate pe care unii membrii ai Bisericii ar putea să le aibă datorită educației. Aceste concepții comune greșite pot împiedica Biserica să acționeze în conformitate cu valorile și convingerile ei biblice. Poate că dintre oamenii din biserică ta au fost unii care și-au exprimat preocupările și temerile legate de misiunea pentru persoanele cu dizabilități. Iată câteva dintre cele mai comune concepții:

Biserica noastră nu are resursele sau voluntarii necesari unei astfel de slujiri.

Este lucrarea cu persoane cu dizabilități inclusă în viziunea bisericii sau în valorile ei de bază?

Au voluntarii nevoie de experiență în probleme legate de persoanele cu dizabilități sau de o pregătire în Educație Specială?

Nu avem persoane cu dizabilități în biserică noastră.

Persoanele cu dizabilități vor fi o povară și nu pot să contribuie cu nimic în biserică noastră.

Adevărul este că adunările sunt pline de oameni ale căror daruri și talente sunt special create pentru a veni în întâmpinarea fiecărei probleme din cadrul familiei numită Biserică. Isus ne-a

arătat că toți oamenii trebuie tratați în mod egal. El a petrecut timp „însoțindu-se” cu oameni din toate domeniile vieții, făcând activități simple împreună cu ei și ajungând să-i cunoască. Dragostea și mila lui Dumnezeu îi califică pe creștini să acționeze în comunitatea lor, acolo unde se estimează că 20% din vecinii lor sunt afectați, în vreun fel, de dizabilități. În mod natural, ne este frică de necunoscut, totuși orice fel de slujire prezintă un anumit risc. Dacă nu acceptăm riscul, nu-i iubim pe oameni.

DVD-ul *Casa Tatălui* dezbate șapte concepții greșite pe care le au oamenii asupra lucrării cu persoanele cu dizabilități în Biserică. Urmărind acest material, faceți o listă cu aspectele pozitive care rezultă din pornirea unei astfel de slujiri.

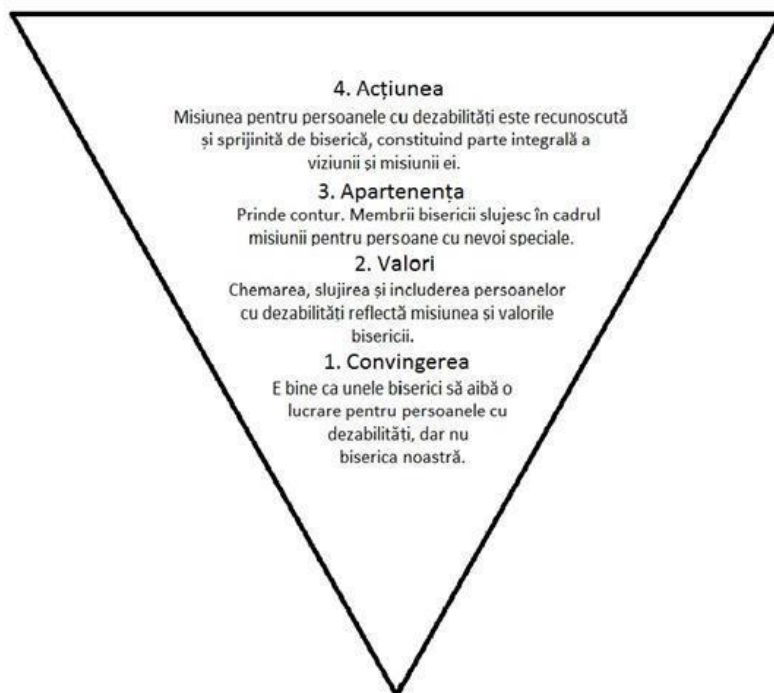
URMĂRIȚI: *Prima Parte din Casa Tatălui: Primind și Incluzând Oameni și Familii afectate de Dizabilități (Joni și Prietenii DVD 005).*

A. Trecând de la Convingere la Acțiune

În Matei 17:20 Isus a spus, „*Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: ,Mută-te de aici acolo’, și s-ar muta; nimic nu v-ar fi cu neputință.*” Să pui bazele unei noi lucrări pentru persoanele cu dizabilități poate părea un urcuș abrupt. Înainte de a începe, caută călăuzirea lui Dumnezeu prin rugăciune și citirea Bibliei. Cere-I lui Dumnezeu să îți descopere timpul potrivit și centrul de interes pentru această misiune. Deschide o listă cu grupele de rugăciune ale bisericii și formează oameni pentru a fi ghid de rugăciune, încurajând pe ceilalți să se roage pentru nevoile persoanelor cu dizabilități și a familiilor acestora. Începe să te rogi pentru modul în care îi vei inspira pe liderii bisericii și pe cei din adunare în așa fel încât ei să înțeleagă faptul că persoanele cu dizabilități aparțin familiei lui Dumnezeu și să facă noi pași prin credință pentru a începe o lucrare pentru acești oameni.

Folosește următorul tabel de evaluare a acțiunilor pentru a stabili nivelul de convingere al bisericii tale. Ar putea fi de folos să faci un studiu sub forma unui chestionar pentru a identifica nevoile persoanelor cu dizabilități și modalitățile prin care a-i putea motiva adunarea la un nivel mai mare de implicare.

Tabel de Evaluare a Acțiunilor

Etapa 1 – Convingerea este o încredințare că ceva trebuie făcut de cineva, dar nu neaparat de biserica noastră. În această etapă, bisericile sunt bucuroase să lase biserica din partea cealaltă a orașului să organizeze o misiune pentru persoane cu dizabilități.

Etapa 2 – Recunoașterea valorii este următorul pas spre acțiune. Bisericile încep să aprecieze o misiune atunci când conștientizează că ea se aliază cu declarația de misiune a bisericii lor. Liderii încep să se gândească la cum ar putea o astfel de misiune să-i ajute să-și împlinească viziunea și cum ar putea să se implice în comunitate.

Etapa 3 – Apartenența este sentimentul ce apare atunci când unul sau mai mulți oameni se oferă voluntar să ia responsabilitatea misiunii cu aprobarea liderilor bisericii. Până când nu spune cineva: „Eu voi face asta!” apartenența poate fi doar un miraj.

Etapa 4 – Acțiunea se desfășoară numai după ce liderii bisericii acordă binecuvântarea lor pentru un plan, iar planul este pus în aplicare. Se stabilesc scopuri și se urmărește atingerea acestora. Familiile afectate de dizabilități se simt bine primite și incluse în biserică.

B. Bariere în calea Participării

În timp ce unele frici vis a vis de misiunea pentru persoanele cu dizabilități sunt ireale, există și bariere reale care pot priva persoanele cu dizabilități de bucuria participării complete la programele din biserică, cum ar fi:

1. **Bariere Arhitecturale** – Acestea includ problemele de accesabilitate pentru cei cu dizabilități fizice: în biserică, săli de studiu, sala de părtășie, etc.
2. **Bariere Atitudinale** – Chiar mai înalte decât provocările arhitecturale sunt cele ale atitudinii. Mulți oameni, chiar și creștini, au prejudecăți și sunt părtinitori față de cei cu dizabilități, în special când vine vorba de abilitatea acestora de a învăța. Acest lucru este real atunci când individul are dizabilități intelectuale sau de dezvoltare.
3. **Bariere Teologice** – Așa cum am discutat în Modulul 2 „Teologia Suferinței și a Dizabilității”, s-ar putea ca mulți membri ai bisericii locale să nu vadă necesitatea unei misiuni pentru persoane cu dizabilități. În viziunea lor aceste persoane trebuie „eliberate” sau „vindecate”. Handicapurile pur și simplu nu fac parte din „adevăratul” trup al lui Hristos.
4. **Bariere de Comunicare** – Poate deveni o adevărată provocare să vorbești cu oameni al căror mod de comunicare este diferit datorită faptului că aceștia nu pot auzi, nu vedea, sau au o altă tulburare intelectuală sau senzorială.
5. **Bariere Pragmatice** – Pentru a le oferi posibilitatea de a se integra în biserică persoanelor cu dizabilități și familiilor acestora, unele schimbări practice ar putea fi necesare, cum ar fi materiale educative adaptate, echipamente speciale sau modificări ale spațiului în care se vor organiza întâlnirile.

Pastorii și liderii bisericilor, care au înțeles chemarea biblică a lui Hristos de a include familiile afectate de dizabilități, trebuie să-i învețe pe membri bisericii să abordeze și să depășească aceste bariere.

II. Totul se Înalță și se Prăbușește în Leadership (Conducere)

Atunci când începi o nouă misiune, este imperios necesar să împărtășești viziunea ta cu cei din bordul de conducere al bisericii și să ceri sprijinul și binecuvântarea lor. Nu este timpul să încerci să rezolvi problemele financiare ale misiunii de unul singur. Misiunea pentru persoane cu dizabilități este deseori văzută ca o misiune costisitoare, care nu aduce profit; lucrurile nu stau deloc așa. Atunci când ajuți o persoană cu nevoi speciale, ajuți o întregă familie, precum și prietenii și vecinii acestora. Folosind pasaje din Scriptură și mărturii pe această temă îi poți ajuta pe lideri să întrevadă beneficiile care decurg din slujirea celor cu dizabilități.

Directorul misiunii are un rol important în asigurarea faptului că sunt stabilite și urmate: o strategie bună precum și proceduri și practici pe măsură. El sau ea are rolul unui pod sau a unei legături între grupurile dinăuntrul și dinafara bisericii, cum sunt căminele comunității și organizațiile. Confidențialitatea are și ea o importanță crucială în conducerea și slujirea persoanelor cu dizabilități. Indivizii, părinții și îngrijitorii pot să-i ofere directorului informații personale sensibile, informații medicale și ele trebuie păstrate cu grijă. Liderii misiunii care folosesc aceste informații în pregătirea voluntarilor,

trebuie să împărtășească doar informațiile necesare cu condiția unei confidențialități stricte.

În materialul următor, „Toate lucrurile sunt posibile”, Stephanie Hubach ne împărtășește importanța biblică a chemării liderilor în misiunea pentru persoane cu dizabilități, și ne oferă o abordare practică a problemelor ce pot apărea.

CITEȘTE: „Toate lucrurile sunt posibile. Chemându-i pe liderii bisericii tale să îmbrățișeze misiunea pentru persoane cu dizabilități.”, de Stephanie Hubach.

Discutați motivația scripturală citată de D-na Hubach pentru chemarea liderilor la implicare în misiunea pentru persoanele cu dizabilități.

A. Fără „Eroi Singuratici” în Misiune

Misiunea pentru persoane cu dizabilități nu este un *solo*. Dumnezeu pune în Trupul lui Hristos toate darurile și priceperile necesare pentru a ne sluji unii altora. Formează o echipă de lideri care să includă persoane cu și fără dizabilități. Împărtășește cu echipa viziunea ta și îndrumă-i spre conturarea unei declarații a misiunii. Acordă timp echipei tale pentru a se ruga și a simți că misiunea le aparține.

B. Nu trebuie să cauți departe pentru a găsi persoane cu dizabilități

1. **Începe cu nevoia.** Care sunt persoanele cu dizabilități din comunitatea ta care frecventează biserica sau doresc să frecventeze biserica? Începe să clădești începând cu lucruri mici. Încercând să acoperi toate nivelele de vârstă și toate tipurile de dizabilități a-i putea tensiona membrii echipei și să-i determini să renunțe încă înainte de a începe.
2. **Alegeți un model.** Decideți ce model de misiune pentru persoane cu dizabilități funcționează cel mai bine în biserica ta. Deși se recomandă de obicei includerea totală, s-ar putea ca uneori să fie necesare câteva săli speciale pentru întâlniri separate.
3. **Decide cu ce fel de program(e) a-i dori să începi.** Dacă în biserica ta vin copii cu dizabilități, a-i putea să începi să slujești acelor familii prin adaptarea materialelor didactice și prin organizarea unui grup de sprijin pentru părinți. Dacă ai adulți cu dizabilități de dezvoltare, a-i putea începe cu formarea unor grupe de studiu biblic și cu organizarea unor evenimente sociale.

C. Care vor fi costurile acestei misiuni– Ar putea fi niște costuri legate de adaptarea facilităților bisericii tale și a programelor acesteia. Acestea trebuie luate în considerare și prezentate în mod adecvat liderilor bisericii.

D. Mulți sunt chemați, puțini aleși. În timp ce alegi voluntari, fă chemarea tuturor celor care au dragoste pentru slujire. Majoritatea oamenilor nu se simt pregătiți pentru a

sluji oamenilor cu nevoi speciale. Încurajează-i pe membrii bisericii să petreacă un timp cu tine și cu ceilalți în care să veдеți și să căutați modalități de a-i include în slujire. După ce își vor depăși frica, cel mai probabil se vor bucura de slujirea pe care o pot face.

„La început am crezut că nu dispunem de resursele necesare pentru a ajuta la scală internațională oameni și familii afectate de dizabilități. Acum nu-mi pot imagina biserica fără o misiune pentru ei. Biserica noastră a crescut semnificativ în asemănarea cu Hristos și a crescut numeric ca rezultat direct al misiunii pentru persoanele cu dizabilități.” – Pastor. Steve Pope

III. Zece Sfaturi Practice pentru a Deveni o Biserică Prietenoasă față de Cei cu Dizabilități

Multe biserici dispun deja de un caracter ideal și de un mediu potrivit pentru a ajuta persoane și familii cu nevoi speciale. Există un puternic spirit al unității și al părțășiei, precum și o dorință de a împărtăși dragostea lui Dumnezeu prin acte de slujire și de bunătate. Există o inimă care este dispusă să aștepte chiar și atunci când nu este sigură de direcția în care o conduce Dumnezeu. Iar apoi o persoană care are viziunea necesară îndrăznește să vorbească și astfel o nouă misiune ia naștere. În timp ce urmăriți a doua parte din „Casa Tatălui”, urmăriți aceste zece sfaturi pentru a evalua pregătirea bisericii tale.

URMĂRIȚI Partea a II-a din „Casa Tatălui” Primind și Incluzând Persoanele și Familiile afectate de Dizabilități (Joni și Prietenii DVD 005).

- 1. Oferă un mediu cald, primitor, prietenos.** Salută persoanele cu dizabilități așa cum saluți pe oricine altcineva. Transmite că persoanele afectate de dizabilități sunt iubite, aparțin și sunt incluse în biserică.
- 2. Asigură o pregătire de bază pentru personalul bisericii și pentru voluntari.**
Revizuieste regulile de comportament față de persoanele cu dizabilități. Invită un reprezentant al echipei Joni și Prietenii sau un expert în probleme legate de dizabilități în biserica ta.
- 3. Îmbunătățirea Accesibilitatea. Faceți modificări acolo unde este necesar.** Imaginează-te într-un scaun cu rotile sau având dificultăți de mișcare și fă modificări necesare. Dacă este necesar, modifică accesul intrării principale, intrarea în sala principală, la baie și în sălile de clasă.
- 4. Asigură oportunități de slujire pentru persoanele cu dizabilități.** Utilizează ajutorul lor ca ușieri și ca persoane ce întâmpină oaspeții casei Domnului. Cere persoanelor cu dizabilități să ajute în slujirea comunității. Numește persoane cu dizabilități ca să citească din Scriptură. Include persoanele cu dizabilități în echipele de laudă și închinare, sau invită-i să-și împărtășească mărturia.

5. **Asigură materiale potrivite pentru persoanele cu dizabilități.** Asigură printarea cu caractere mari sau în alfabetul Braille a materialelor. Printează în acest mod cântări pentru cei cu dizabilități vizuale. Asigură dispozitive de ascultare pentru cei cu probleme de auz.
6. **Asigură spațiul necesar în biserică pentru cei ce folosesc scaune cu rotile.** Scurtează câteva bănci sau ia afară din rânduri câteva scaune pentru ca persoanele cu dizabilități să poată sta alături de familia și prietenii lor.
7. **Asigură prezența unui interpret în limbajul semnelor pentru cei surzi și cu deficiențe de auz.** Poziționează un interpret într-o zonă bine luminată care poate fi văzută din orice loc din sală.
8. **Sfaturi pentru comunicare și interacțiune generală.** Comportă-te cu persoanele cu dizabilități așa cum te porți cu orice altă persoană. Vorbește direct cu ei, nu prin intermediul părinților sau a îngrijitorilor. Fii relaxat în preajma lor, nu te comporta ciudat. Nu te încurca în eufemisme sofisticate, cum ar fi „încercați fizic” sau „cu abilități diferite”. Pune-ți persoana pe primul loc, nu dezabilitatea.
9. **Asigură ajutor în parcare rezervată pentru persoanele cu handicap.** Asigură-te că un asistent va fi pregătit să ajute persoanele cu dizabilități să coboare din autovehicule. Oferă-ți ajutorul pentru a le împinge cărucioarele dacă acest lucru este necesar. Asigură un cărucior pentru cei cu dificultăți în deplasare.
10. **Asigură prezența unui „amic” sau a unui mentor pentru cei care ar putea avea nevoie de asistență.** Mobilizează-i pe asistenți ca să-i ajute pe cei cu dizabilități să participe la serviciile de închinare. Asigură un sistem bazat pe acest ajutor și pentru copiii cu dizabilități din cadrul școlii duminicale.

IV. Selectarea unor modele eficiente de slujire a persoanelor cu dizabilități

În general, oamenii cu dizabilități doresc să participe la aceleași activități la care participă orice alți membri ai comunității. Cei mai mulți dintre ei vor să fie membri ai unei biserici - familie care să îi primească cu drag. Ca urmare, liderii și membri bisericilor trebuie să încerce din răspuțeri să facă bisericile lor primitoare pe deplin pentru toți oamenii, indiferent de dizabilitatea lor, să îi primească în toate aspectele vieții bisericii, incluzându-i în serviciile de închinare, în evenimente sociale, școli duminicale și grupuri restrânse. Următoarea lucrare prezintă șase idei de pregătire și 15 modele de slujire.

CITEȘTE „Modele de succes ale misiunilor pentru persoane cu dizabilități” de Joni Eareckson Tada și Jack S. Oppenhuizen. Această lucrare este un rezumat al Lausanne Occasional Paper, Nr. 35 B. Partea a 7-a (2005). Poți să descarci întreaga lucrare de prezentare de la adresa: <http://www.joniandfriends.org/successful-models/>.

Alege unul din modelele din această lucrare, pe acela care crezi că ar fi bine primit în biserică ta și discută-l cu un prieten sau un pastor.

Povestea Unui Pastor

Biserica locală „Izvorul Vieții” din Glenwood, IL, și-au lansat Misiunea Prieteniei pentru persoanele cu dizabilități la scurt timp după ce s-au mutat în noua lor biserică, care a fost proiectată având problema dizabilităților în minte. Când biserica a planificat o Duminică dedicată dizabilităților și conștientizării lor de către adunare, comitetul l-a rugat pe pastorul Chris Spoor să predice dintr-un scaun cu rotile, iar el a acceptat imediat. Într-un interviu cu Pat Verbal pentru cartea, *Pentru Nevoi Speciale, O Misiune Specială*, pastorul Spoor ne împărtășea faptul că această experiență a depășit așteptările:

„M-am așezat într-un scaun cu rotile imediat ce am ajuns la biserică în acea zi. În timpul primului program mi-am împins singur căruciorul pe rampă. Dar la programul al doilea, un membru al echipei Misiunii Prieteniei l-a împins pentru mine. Am constatat că acest lucru a fost puțin mai greu de acceptat. Să fi dependent de altcineva și să nu poți face nimic în legătură cu asta a fost o experiență foarte umilitoare. Nu avem o misiune pentru nevoi speciale pentru a atrage un număr mai mare de oameni la biserică. Facem asta pentru că este un mandat biblic al Bisericii lui Isus Hristos. Una din valorile noastre fundamentale este „inclusiunea intenționată” în toate domeniile. Unii oameni cred că aceasta se referă doar la rasă, dar se referă și la dizabilități...”

Acum, spun și altor pastori cât de important este să te hotărăști să începi o misiune pentru persoane cu dizabilități și să treci la fapte!

V. Trecând Dincolo de Slujirea de Duminică

Jackie Mills-Fernald, director al Misiunii Acces la Biserica Evanghelică McLean, din localitatea McLean, Virginia este un exemplu de conducere fermă în acest domeniu. Ea și-a motivat biserica și pe mulți alții să treacă dincolo de programele de duminică dimineața ca să includă complet comunitatea oamenilor cu dizabilități în părtășia și în programele bisericii.

CITEȘTE: „Dincolo de diminețile de duminică: Crearea unei culturi inclusiviste”, de Jackie Mills-Fernald

Ce sfat oferă Jackie Mills-Fernald pentru conducerea unei misiuni pentru persoane cu dizabilități?

Slujirea persoanelor cu dizabilități poate prezenta unele provocări și bariere, dar așa cum am văzut, acestea pot fi depășite. Dacă vom căuta să ne supunem Scripturii și să includem persoanele cu dizabilități, Domnul ne va călăuzii în crearea unei misiuni pline de onorarea lui Dumnezeu și de relații prospere.

TOATE LUCRURILE SUNT POSIBILE. CHEMÂNDU-I PE LIDERII BISERICII TALE SĂ ÎMBRĂȚIȘEZE SLUJIREA PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI – de Stephanie O. Hubach

Ani la rând l-am auzit pe pastorul meu citând diferite replici din trilogia „Stăpânul Inelelor” a lui J.R.R. Tolkien, pentru ilustrarea predicilor sale. Deși mărturisesc că încă nu am terminat de citit toate cărțile, fiul meu cel mare dintre cei adolescenți mi-a cerut recent să facem un weekend maraton urmărind seria Stăpânul Inelelor – toate cele 12 ore de filmări – de la început până la sfârșit. Surprins de adâncimea și bogăția poveștii, m-am trezit atașat nu numai de personaje, ci și de simbolismul și metaforele care reflectă viața creștinului, războiul spiritual, și împărăția lui Dumnezeu. Seria „Stăpânul Inelelor” este o poveste plină de inspirație, înfățișând victoria în fața unor situații imposibile, cu costuri incredibile. Una din replicile mele preferate din al treilea și ultimul episod al seriei, „Întoarcerea Regelui”, a fost rostită de Gimli în momentul în care se afla în fața mării bătălii finale: „Siguranța morții. Mici șanse de succes. Ce mai așteptăm?”

Din moment ce citiți acest material, probabil sunteți preocupați pentru a vedea persoanele cu dizabilități și familiile lor incluse de biserica ta locală. Dar poate vă gândiți că această sarcină este imposibilă. Poate că ați mai încercat și până acum să-i implicați pe cei din bordul bisericii în această misiune, și evaluarea unei noi încercări este „Siguranța morții. Mici șanse de succes.” Speranța mea este că după ce veți fi terminat de citit acest material veți fi abandonat acele gânduri și să puteți spune în loc doar atât: „Ce mai așteptăm?”

Amintiți-vă: tu și conducerea bisericii tale sunteți pe aceeași parte a baricadei în lupta pentru lărgirea Împărăției lui Dumnezeu. Rolul nostru este să ne îndemnăm la un angajament mai mare în luptă – nu să luptăm unul împotriva celuilalt. Nu este treaba noastră să manipulăm pe alții prin inducerea unui sentiment de vină sau prin constrângere. Responsabilitatea noastră în calitate de creștini este să ne îndemnăm unii pe alții la ceea ce ne-a chemat Dumnezeu să facem în lucrarea Lui. Nu suntem responsabili pentru rezultate. Dumnezeu are această responsabilitate. Isus ne aduce aminte că „la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.”(Matei 19:26). Atunci când suntem liberi să facem această chemarea fără a ne simți responsabili de rezultate, suntem încurajați să vorbim așa cum a făcut și Isus. Numai atunci îi putem chema pe cei din conducere într-un loc mai bun.

Baza Scripturală pentru Chemarea Conducerii Bisericii Tale

Dacă te uiți la Coloseni 3:15-17, vei descoperi o ramă perfectă pentru principiile care trebuie urmate în chemarea conducerii bisericii tale. Spre încheierea unui pasaj puternic despre trăirea creștină, Apostolul Pavel scrie:

„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi,

cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.”

Ce ne arată acest pasaj? Scopul nostru în chemarea conducerii bisericii trebuie să fie centrată pe „pacea lui Hristos” (vs. 15). Procesul chemării trebuie să-și aibă rădăcina în „Cuvântul lui Hristos” (vs.16). Iar poziția noastră trebuie să reflecte „numele Domnului Isus” (vs.17). Pacea lui Hristos implică angajamentul față de sfințenie. Cuvântul lui Hristos este adevărul Lui care ne transformă viața. Numele lui Hristos ne cere să acționăm în așa fel încât numele Lui să fie onorat prin tot ce facem – inclusiv prin modul în care îi chemăm pe alții la slujire.

Scopul Chemării Conducerii Bisericii: Pacea lui Hristos

În profeția despre Mesia care urmează să vină, în Isaia 9:6, Hristos este numit „Prinț al Păcii”. Cuvântul ebraic pe care îl traducem ca „pace” este cuvântul shalom. Mult mai tridimensional decât cuvântul din limba engleză peace (sau cel din limba română pace), shalom are semnificația de „complet, solid, sănătos, plin de pace, prosper, în siguranță, deplin, liniștit, prosper, perfect, deplin, în odihnă, armonios, sau lipsit de agitație sau discordie.” La venirea Împărăției Lui, Prințul Păcii aduce restaurare tuturor lucrurilor: vieților individuale, Bisericii Sale, societății, și naturii. Creștinii sunt agenții lui Hristos în Împărăția lui Dumnezeu – agenții restaurării – cei ce fac pace.

A aduce pace în contextul misiunii pentru persoanele cu dizabilități presupune câteva lucruri. În primul rând înseamnă exact ceea ce spune pasajul din Coloseni 3:15, „Pacea lui Hristos să stăpânească în inimile voastre”. Atunci când pacea lui Hristos domnește în inimile noastre ea „arbitrează” conflictul din lăuntru nostru atunci când cele două naturi ale noastre (cea păcătoasă și cea divină) se războiesc. Lășăm, sau dăm voie ca pacea lui Isus să fie cea care ne stăpânește și ne cheamă să facem voia Lui. A face pace începe înăuntru nostru înainte de a încerca să facem pace în biserica locală.

În al doilea rând se referă la ceea ce scrie în pasajul: „Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup”. Pasajul lui Pavel cu privire la trupul lui Hristos (Romani 12:3-8, 1 Corinteni 12:12-31 și Efeseni 4:1-16) accentuează interdependența trupului lui Hristos, și valoarea tuturor părților lui. Tema pasajului este unitate în diversitate. Totuși, din păcate, aceasta nu este și modalitatea practică în care funcționează Biserica. Persoanele cu dizabilități sunt în general complet înafara trupului lui Hristos, sau sunt creștini care trăiesc pe marginea vieții congregației – marginalizați, neapreciați, insuficienți. Dar Coloseni 3:15 ne amintește de chemarea noastră la pace, ca membrii a unui singur trup a lui Hristos. Aceasta înseamnă întregime, totalitate și armonie. Ce ironie! Atunci când trupul lui Hristos încearcă să funcționeze fără a dispune de toate componentele devine el însuși afectat de dezabilități. Nu are „pacea la care a fost chemat”. Biserica trebuie să fie chemată la pacea dinăuntru ei.

Scopul nostru în misiunea pentru persoane cu dizabilități este să fim făcători de pace: 1) să experimentăm pacea personală cu Hristos și să-i chemăm pe alții (inclusiv persoane cu dizabilități) să găsească și ei această pace, 2) să chemăm trupul lui Hristos la unitate împreună cu toți membrii ei, 3) să aducem restaurare și vindecare familiilor care se luptă cu efectele dizabilității din viața lor, și 4) să reparăm structura societății, de care nu ne putem separa și care are un impact dramatic în viața persoanelor cu nevoi speciale.

Barierile păcii în Urmarea Misiunii pentru Persoane cu Dizabilități

Sa urmărești pacea, prin definiție, implică bariere care stau împotriva scopurilor păcii. Ca urmăritori ai păcii, țelul nostru este să identificăm și să ajutăm la ridicarea acestor bariere în moduri care favorizează unitatea. În contextul misiunii pentru persoanele cu dizabilități, care sunt barierele pe care liderii bisericii vor trebui să le recunoască și să le stăpânească ca să poată urmări pacea pentru persoanele cu dizabilități în biserică?

Anxietatea. Mulți oameni au vorbit multe lucruri despre relaționarea cu persoanele afectate de dizabilități. Să respingem pur și simplu fricile cuiva nu este o modalitate plină de compasiune de a relaționa cu el. Este de asemenea extrem de inefficient. Fricile care rămân nediscutate, pur și simplu se adâncesc până când nu mai pot fi suprimate. Fricile legate de persoanele cu dizabilități se împart în două categorii: frici fondate și nefondate. Fricile nefondate sunt acelea care nu au niciun fundament în realitate. Când un copil se teme că va contacta sindromul Down atunci când stă lângă un coleg la școala duminicală, aceasta este o frică fără niciun fundament în realitate. Când liderul unei biserici este îngrijorat că începerea unei misiuni pentru persoane cu dizabilități va fi „însăpăimântător de complicat”, aceasta este o frică fără fundament în realitate. Fricile fondate pot fi abordate prin educație. Informații clare, de actualitate, transparente, comunicate cu har și răbdare este de obicei suficient pentru rezolvarea acestor probleme.

Fricile fondate, pe de altă parte, necesită o abordare diferită. De exemplu managementul riscului este un subiect care apare în cercurile liderilor bisericii. Un nefericit produs secundar al existenței noastre într-o societate din ce în ce mai litigioasă este că liderii bisericii sunt obligați uneori să evalueze probleme de răspundere juridică, probleme la care nu se gândea nimeni cu o generație în urmă. Răspunderea juridică este o realitate care ține de viața contemporană americană. Există o baza reală pentru frica de un litigiu, dar asta nu este o justificare pentru a lăsa frica să dicteze planurile bisericii locale. Aici intervine dragostea. Potrivit pasajului din 1 Ioan 4:18, „dragostea desăvârșită izgonește frica”. Dragostea este cea care ne motivează să ne continuăm călătoria navigând prin fricile noastre fondate – spre beneficiul conducerii, pentru beneficiul persoanelor cu dizabilități, și pentru beneficiul întregii biserici locale. Dragostea favorizează găsirea de soluții creative pentru probleme, ea găsește drumul către o soluție câștig – câștig pentru întreaga comunitate creștină aflată în fața realităților prezente.

Scopul în învingerea anxietății este urmărirea păcii ajutându-i pe cei din conducerea bisericii să treacă de la frică la credință. Acest lucru se face prin recunoașterea sentimentelor pe care le au oamenii ca fiind îndreptățite, educarea cu privire la fricile nefondate, și încurajând un răspuns plin de dragoste față de fricile fondate.

Atitudinile. Atitudinile care pătrund în biserică pot apărea într-o mulțime de măști diferite. Trei dintre cele mai predominante care apar ca răspuns la subiectul persoane cu dizabilități sunt: 1) ignoranța, 2) indiferența, 3) aroganța. Ignoranța este problema cea mai comună pe care o au creștinii în relaționarea cu oamenii care au o condiție mai specială. Lipsa de expunere față de persoanele cu nevoi speciale și lipsa de informații clare asupra stării de dezabilitate poate conduce la răspunsuri nepotrivite. Ca și în cazul fricilor nefondate, educația are o implicație adâncă în medierea efectelor ignoranței. Indiferența, pe de altă parte, este o problemă mult mai dificilă. În timp ce ignoranța nu știe ce să facă sau ce să spună, indiferenței nu prea-i pasă – chiar dacă se cunosc cazurile. În rădăcinată în problemele inimii, indiferența necesită o lucrare a Duhului Sfânt pentru a fi înlăturată.

Aroganța este ușor diferită de indiferență și de ignoranță. Aroganța este rezultatul unei presupuse (ignore) poziții de superioritate la care persoana respectivă crede că este îndreptățită (indiferent). Aroganța socială și discriminarea persoanelor cu dizabilități sunt atitudini învățate și adânc înrădăcinate. În timp ce azi ar părea un lucru nemaiauzit să-i negi unei persoane dreptul de a intra într-o biserică din cauza rasei sale, continuăm însă să discriminăm oameni pe baza abilităților acestora. Mulți dintre noi avem un sistem inferior/superior de relaționare în mințile și inimile noastre atunci când avem de-a face cu persoane cu nevoi speciale. Atitudinile de aroganță necesită atât educație cât și sfințenie pentru a fi îmbunătățite.

Agendele. Agendele sunt țeluri pe care vrem să le atingem. Nu este nimic implicit rău în a fi orientat spre un țel, numai dacă (desigur) țelul în sine este păcătos. Totuși atunci când agendele noastre devin mai importante decât relațiile noastre cu ceilalți, ne-am pierdut de drumul bun. Dragostea de Dumnezeu și dragostea pentru aproapele nostru trebuie să fie scopul vieții noastre (Marcu 12:29-31). Modul în care ne raportăm unul la altul în biserică trebuie să reflecte această Marea Poruncă. Scopul nostru în ceea ce privește agendele este să urmărim pacea prin a-i convinge pe liderii bisericii să identifice acele situații în care agendele au întâietate în fața relațiilor. Chemarea liderilor bisericii să încurajeze „preocuparea egală pentru fiecare” va promova o viață armonioasă în trupul lui Hristos și va exemplifica Marea Poruncă.

Autonomia. Cuvintele „shalom” și „autonomie” nu par a face parte din aceeași propoziție – pentru că ele nici nu sunt! Unitatea în comunitate și individualismul radical sunt antitetice unul față de celălalt. Uneori, autonomia își ridică capul ei urât în biserică. Chiar liderii bisericii, atunci când se simt amenințați de o schimbare, ar putea spune „Nimeni nu-mi spune mie ce să fac!”. Un astfel de răspuns te-ar putea face să dai înapoi și să reflectezi: „Am eu o atitudine solicitantă?” Dar dacă răspunsul este nu, atunci s-ar putea ca tu să fi încurajat o

înclinație spre autonomie. Nu nega ordinea existentă în biserică și nu încerca să o schimbi atunci când vrei să implementezi idei ce țin de misiunea pentru persoane cu dizabilități: du-te la cei aflați mai sus. Vorbește din Scriptura, dar nu revendica. Orice om se află la rândul său sub autoritatea lui Dumnezeu. El este autoritatea finală căruia toți îi dăm socoteală, fie că ne e dragă independența noastră proprie sau nu. Toți suntem sub autoritatea Scripturii, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu și îndreptarul nostru în credință și în practică.

Scopul în lucrarea cu autoritățile este urmărirea păcii prin ajutorul dat liderilor bisericii tale pentru realizarea unității sub autoritatea competentă. Aceasta începe cu autoritatea lui Dumnezeu Însuși, apoi cu autoritatea Cuvântului Său, apoi autoritatea dată de Dumnezeu în structurile prin care biserica ta funcționează.

Procesul Chemării Liderilor Bisericii Tale: Cuvântul lui Hristos

Ce este „Cuvântul lui Hristos” și ce legătură are semnificația aceasta cu misiunea pentru persoane cu dizabilități. „Suma spuselor lui Dumnezeu” este semnificația sintagmei „cuvântul lui Hristos” în Coloseni 3:16. Include tot sfatul dat de Dumnezeu, întrupat în viața lui Isus și în învățăturile Lui, așa cum sunt ele redată în întreaga Scriptură. Cuvântul lui Hristos este adevărul. Adevărul este ingredientul esențial în procesul transformării divine. În epistola sa către romani, Pavel spune: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:2). Adevărul transformă mintea și, ulterior, inima. Procesul prin care urmărim pacea în trupul lui Hristos este încununat de succes dacă comunicăm adevărul. Așa cum a spus pe scurt Joni Eareckson Tada: „A deveni o biserică eficientă în misiunea pentru persoanele cu dizabilități începe cu o bună cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu.”

Observați, totuși, că adevărul trebuie să fie împărtășit din perspectiva că acesta este personal, pozitiv și înțelept. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea.” (Coloseni 3:16). Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să locuiască în noi într-un așa grad încât adevărurile spuse de noi să înceapă din revărsarea preaplinului inimii noastre schimbate prin har. În plus, trebuie să fie spuse „cu toată înțelepciunea”. Înțelepciunea a fost definită ca fiind acel lucru care „izvorăște din caracterul și din virtutea pusă în practică prin sprijinul și dragostea arătată în momentul de față”. Înțelepciunea implică raționamentul – motivat de dragoste – nu doar ce să spui, dar și când să spui, și cum să spui.

Adevărul și Procesul de Transformare

Dacă suntem cei ce spun adevărul, trebuie să ne amintim că transformarea este un proces, și ca atare, trebuie să ne așteptăm ca el să dureze. Dumnezeu ne arată o răbdare enormă desfășurându-și procesul de sfințire în viețile noastre. Cu atât mai mult ar trebui să arătăm noi, la rândul nostru, răbdare cu frații și surorile noastre în Hristos – chiar și cu liderii bisericii noastre. Creșterea personală în viața unui credincios, sau a mai multor credincioși adunați la un loc (cum ar fi o biserică) este un proces progresiv, dar nu și predictibil. Din propriile

noastre călătorii spirituale, știm cu toții că maturizarea noastră este uneori dezordonată. Poate fi „doi pași înainte, unul înapoi”. Putem simți că este exponențială și apoi că nu poate fi clintită din loc. Cum arată oare procesul de transformare progresivă a liderilor bisericii tale pentru implicare, în contextul misiunii pentru persoanele cu dizabilități? De unde ar trebui să începi? Și unde te poți aștepta să ajungi?

Angrenarea. Așa cum a fost spus anterior, orice fel de transformare începe cu adevărul. Angrenează-i pe liderii bisericii tale prin adevărurile Scripturii așa cum se aplică ele misiunii și oamenilor afectați de dizabilități. Începeți cu subiecte asupra cărora puteți cădea de acord, și apoi provocați-i să gândească mai pe larg și biblic despre problema dizabilității în contextul dat. De exemplu când am început misiunea pentru persoane cu dizabilități în biserica mea, liderii noștri aveau deja o tradiție în predicarea și punerea în aplicare a principiilor biblice ale milei și judecății. Am putut porni de la aceste adevăruri asupra cărora eram de acord și să spunem apoi: „Cum putem aplica aceste deziderate la viețile celor cu dizabilități din mijlocul nostru?” De acolo, ne-am croit încet drumul către subiecte și aplicații mai solicitante.

Explică. Toată teologia are relevanță, altfel nu este cu adevărat teologie. După ce ai reușit să-i angajezi pe liderii bisericii tale la analiza adevărurilor biblice care ne cheamă să îmbrățișăm persoanele cu dizabilități, explică-le cum se aplică aceste principii. Cum arată compasiunea biblică într-o congregație care se implică în viața celor cu dizabilități și în viața familiilor lor? Ce impact are doctrina asemănării cu Dumnezeu asupra relațiilor noastre cu oamenii, la cel mai comun nivel? Ajută-i pe liderii bisericii tale să facă legătura între aceste puncte și să vadă – așa cum poate n-au reușit să vadă până acum – cum se leagă teologia de viață în contextul dizabilității.

A educa. Tot adevărul este adevărul lui Dumnezeu, și ca atare, nu trebuie doar să comunicăm adevărul biblic, dar și realitățile pământești zilnice pe care liderii bisericii noastre trebuie să le înțeleagă. Indivizii și familiile atinse de dizabilități înfruntă o mulțime de complicații și provocări în viață, lucruri față de care majoritatea sunt deseori ignoranți. Slujește-le liderilor tăi prin a le furniza informații clare și de ajutor pe diferite teme, de-a lungul timpului. Aceasta necesită un proces continuu. Subiectele pot include probleme ca: durerea experimentată la stabilirea dizabilității, acomodarea familiei, problemele medicale, provocările sociale, problemele juridice, nevoia de pauze de îngrijire, dorința pentru relații pline de respect și nevoia de a munci (înăuntrul și înafara bisericii) și efectele dizabilității în căsătorie.

Liderii bisericii tale și cei din congregație se vor baza probabil pe tine pentru a le asigura educația continuă ca pas necesar pentru a transforma biserica ta într-un loc primitiv pentru persoanele cu dizabilități și pentru familiile lor. Oferă-le aceste informații în ritmul în care ei le pot asimila, și având perspectiva clară că misiunea acesta nu este singura misiune a bisericii care încearcă să-i educe pe cei din congregație și pe liderii acestora.

Echiparea. După ancorarea teologică, explicarea aplicațiilor practice ale teologiei, și educația pe baza problemelor de viață, va trebui să-i echipezi cu idei practice și cu sprijinul tău. A echipa înseamnă să pui la dispoziție mâinile și picioarele tale pentru aplicarea ideilor pe care le-ai transmis până la acest punct. Nu este suficient să-i chemi pe liderii bisericii tale la configurarea școlii duminicale în așa fel încât să devină inclusivă, de exemplu. Va trebui de asemenea să asiguri o pregătire practică pentru ca liderii bisericii tale să poată chema congregația la împlinirea acestor deziderate. Conferințele, atelierile de lucru, seminariile, invitații speciali, consilierea personală și resursele scrise sau video sunt toate modalități diferite prin care poți să-i pregătești pe liderii bisericii tale și pe cei din biserică pentru misiune.

Încurajarea. Precum antrenorul unei echipe de fotbal, motivatorul onest și-a împlinit misiunea de a implica, a explica, a educa, și a echipa în întâlnirile pe teme practice. Când jocul începe, antrenorul știe să stea pe margine și să încurajeze – minut cu minut, meci după meci. Va veni vremea pentru a oferi din nou educație și formare în întâlnirile viitoare. Dar, pentru moment este necesar să lăsăm jucătorii să facă tot ce pot cu ceea ce știu. Rolul tău în munca pe care o faci cu liderii bisericii este să-i încurajezi, și pe cei din adunare, la acțiuni pline de dragoste. Poți să chemi pe cineva la dragoste prin încurajare, dar nu poți să forțezi pe nimeni să iubească prin a le cere asta, deoarece dragostea, prin definiție, este voluntară.

Îndemnul. Cu cât avansezi în procesul de transformare, cu atât mai multă înțelepciune va necesita. Îndemnul implica chemarea celorlalți la un nivel crescând de dedicare. Dacă îndemnul are loc prematur, poate să apară ca o critică sau ca o presiune pentru cei ce îl primesc. Este nevoie de o mare sensibilitate pentru a percepe măsura în care liderii bisericii tale sunt pregătiți să primească îndemnuri în contextul misiunii pentru persoane cu dizabilități.

Să presupunem, de exemplu, că biserica ta a fost foarte eficientă în slujirea celor cu dizabilități fizice. Un îndemn potrivit presupune să cunoști momentul potrivit pentru a spune: „Acum, ce spuneți despre persoanele cu dizabilități mentale?” Sau poate biserica ta a făcut un progres foarte mare în ruperea barierelor care-i ținea pe cei cu dizabilități departe. Când este momentul potrivit pentru întrebarea: „Acum, oare care este responsabilitatea noastră în ruperea acestor bariere în comunitatea noastră?” Amintește-ți procesul de transformare nu este liniar sau ușor. Va avea multe regrese și momente de descurajare de-a lungul drumului. Transformarea necesită timp și este continuă. Pe măsură ce îmbrățișăm adevărul și creștem în el într-un anumit aspect, vom deveni conștienți de alte aspecte din viața noastră care au nevoie de îmbunătățiri.

Atitudinea Noastră în Chemarea Liderilor Bisericii: Evanghelia lui Hristos

În încheiere, o temă primordială se dezbate în pasajul din Coloseni 3:15-7. Este vorba despre tema mulțumirii: „și fiți recunoscători” (vs. 15)... „cu mulțumire în inima voastră.” (vs. 16)... „mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl” (vs.17). Mulțumiri pentru ce? Mulțumiri pentru

Evanghelia lui Isus – vestea cea bună. Când este experimentată cu adevărat, Evanghelia lui Hristos produce o atitudine de recunoștință în viața creștinului. Conștientizând că nu merităm nimic, și totuși am primit totul, din mâinile Tatălui nostru iubitor – prin ascultarea Fiului Său – inima noastră se umple de mulțumire. Când ne amintim Evanghelia, o atitudine de recunoștință devine atmosfera în care trăim și ea aduce prospețime discuțiile noastre cu ceilalți. Cum a spus Oswald Chambers „Principalul element al creștinismului nu este ceea ce facem, ci relația pe care o păstrăm și atmosfera produsă de această relație.” Venirea Împărăției este cu adevărat o veste bună – o veste bună care afectează în mod contagios ceea ce facem și ceea ce spunem.

Pacea lui Hristos ne cheamă să fim cei ce fac pace în Biserică și în Împărăție. Misiunea pentru persoane cu dizabilități cheamă creștinii să aducă shalom – plinătate, integritate și armonie – trupului lui Hristos și lumii care ne înconjoară. Cuvântul lui Hristos este adevărul care transformă. Dezvoltarea unei misiuni pentru persoanele cu dizabilități este un proces care implică să fi autodidact în învățarea adevărilor biblice care transformă viața Bisericii și modul ei de conducere. Noi acționăm în numele lui Hristos. Când slujim în numele Lui, noi reprezentăm numele Lui. Pretenția Lui față de noi este universală – în tot ceea ce facem și zicem – inclusiv în modul în care îi implicăm pe alții în slujba Împărăției. Evanghelia lui Hristos naște o atitudine mulțumitoare în viața credinciosului. Aducând o atmosferă de har odată cu prezența ei, Evanghelia aduce înnoire și speranță celor din jurul nostru.

Așadar, care va fi mentalitatea cu care îi vei angrena pe cei din conducerea bisericii în tema slujirii persoanelor cu dizabilități?

„Siguranța morții?”

„Șanse minime de reușită?”

Sau „Ce mai așteptăm?”

DINCOLO DE DIMINEȚILE DE DUMINICĂ. CREAREA UNEI CULTURI INCLUSIVISTE – de Jackie Mills-Fernald

„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecel mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecel ei, Eu te pusesem deoparte.”

IEREMIA 1:5

Fiecare am fost creați în mod unic de Creatorul nostru. Fie că suntem înalți sau scunzi, slabi sau corpolenți, cu pielea închisă sau deschisă la culoare, cu dizabilități sau fără – Dumnezeu ne asigură că fiecare persoană a fost și este o creație artizanală originală cu un scop precis.

În știință, există un concept numit biodiversitate care afirmă că orice ecosistem cu forme vaste și diverse de viață este un mediu mai sănătos și mai durabil; este un sistem mai bun și mai echilibrat decât unul lipsit de diversitate. Același concept se aplică comunităților noastre, școlilor, locurilor de muncă și bisericilor. Bisericile noastre ar trebui să fie o tapiserie de culturi, naționalități, apartenențe și niveluri de capacitate. Ar trebui să îmbrățișăm astfel de diferențe în bisericile noastre, nu doar să le tolerăm. Cum se face atunci că atâtea biserici s-au confruntat cu probleme sau au eșuat în a include persoane cu dizabilități în Trupul lui Hristos, ca participanți și contribuabili cu drepturi depline.

Auzind Chemarea

Multe biserici mari și mici au început să pună accent pe accesibilitate. Aceasta înseamnă mai mult decât a avea o clădire conform cerințelor legislației anti discriminare. Membrii acestei congregații trebuie să fi suferit o schimbare de paradigmă. Acestea sunt biserici unde atât personalul cât și membrii îi primesc cu bucurie pe cei cu dizabilități și îi văd în primul rând ca oameni, nedefinindu-i în funcție de dizabilități. Cea mai mare dezabilitate a Bisericii de astăzi este cea a atitudinii și a inimii împietrite. Noi suntem mâinile și picioarele lui Isus Hristos și suntem chemați să fim ca El. În acest caz ar trebui să-i iubim pe toți oamenii, mai ales pe cei diferiți – cei cu dizabilități intelectuale, fizice sau emoționale.

În ultimii ani, tot mai mulți pastori, conducători de biserici, și voluntari au început să direcționeze programe și să susțină includerea tuturor indivizilor. Deși nu sunt cu siguranță un teolog, este clar că atunci când Isus a poruncit discipolilor Lui să se ducă în toată lumea și să propovăduiască Evanghelia (Vestea cea Bună), aceasta era o afirmație inclusivă. El nu s-a referit doar la acele persoane care dețin un IQ mai mare de 70, cu trupuri sănătoase și puternice – Isus a spus TOATĂ LUMEA. Ne-a clarificat acest lucru în Luca 14; mergând până acolo încât să afirme: „Când s-a întors robul, a spus stăpânului său aceste lucruri. Atunci stăpânul casei s-a mâniat și a zis robului său: „Du-te degrabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, ciungi, orbi și șchiopi... ca să mi se umple casa.” Nu trebuie să căutăm mai

departe decât în cele patru Evanghelii pentru a afla cu cine și-a petrecut Isus cei trei ani de slujire pe pământ. Isus și-a petrecut zilele cu cei șchiopi, bolnavi, orbi, surzi, bolnavi mintal, și cu cei ciungi. Dacă Isus este modelul nostru, atunci ar trebui să primim cu bucurie în bisericile noastre toate persoanele, indiferent de nivelul abilităților lor.

Sunt încurajat pe măsură ce călătoresc prin țara și vorbesc cu lideri ai bisericilor despre slujirea celor cu dizabilități... Este captivant să vezi biserici pregătindu-și intenționat programele în așa fel încât persoanele cu dizabilități să poată experimenta și să poată participa regulat la servicii sau la cursuri de laudă și închinare. Totuși modalitatea în care participă cei cu dizabilități variază de la o biserică la alta. Biserica poate avea un program total inclusiv pentru copii, cu prieteni special pregătiți pentru a-i asista pe copiii care au nevoie de o atenție specială. Această slujire poate lua forma unei clase independente pentru adulții cu întâzieri în dezvoltare, urmând a fi învățați de educatori speciali. În cazul unei biserici slujirea aceasta poate să arate ca un serviciu de închinare special pentru cei cu probleme de tip senzorial. O altă biserică ar putea să-i educe pe cei din adunare cu privire la persoanele care nu pot sta într-un loc în timpul închinării cu toată biserica și să-i ajute pe membrii bisericii să fie pregătiți pentru izbucnirile care ar putea apărea din partea lor. Tipul de programe și tipurile de slujire depind de biserică, de scopuri, de lideri, de personalul bisericii, de resurse și de nevoile persoanelor cu dizabilități și a familiilor lor.

Ce minunat ar fi pentru familia unui copil cu dizabilități sau pentru un adult cu dizabilități să intre în propria biserică pentru prima dată și să fie primiți cu un salut călduros de bun venit și cu un loc de care să se lege și de care să aparțină. Din păcate acest caz a fost de cele mai multe ori excepția și nu regula. Mulți dintre cei care au vizitat biserica pentru prima dată au părăsit biserica simțindu-se frustrați, jigniți, furioși sau triști pentru că personalul sau voluntarii nu au fost pregătiți să aibă în vedere și să întâmpine nevoile spirituale a celor dragi ai lor cu dizabilități.

O viziune mai largă

Ca lideri de biserici, trebuie să continuăm să ne gândim la misiunea bisericii pentru această populație și la ajutorarea ei. Trebuie să gândim în termeni care să depășească stadiul de „hai să facem să funcționeze programul de duminică”. Există tendința de a ne opri aici, gândindu-ne că dimineața de duminică au fost un succes atunci când au decurs fără să se încurce nimenea și fără să sughită. Dar trebuie să ne lărgim viziunea. Ca biserică ar trebui să formăm un leagăn pentru a implementa mentalitatea – indiferent de vârstă persoanei cu dizabilități, întotdeauna va fi un loc sau un program în care această persoană să se poată dezvolta, simțindu-se iubită și acceptată. Deseori, bisericile în care există o slujire a celor cu dizabilități au o abordare fragmentată. Ei asigură ori un program pentru copii, ori unul special pentru adulți, dar nu amândouă. Deși aceste programe pot fi un bun start, trebuie să gândim în termenii unui continuum de servicii. Ar trebui să creăm posibilitatea unei experiențe cu biserica și a unei vieți în biserică pentru persoane cu dizabilități care să mimeze viața în biserică a celor fără dizabilități. Scopul este ca toate persoanele să se dezvolte, să se

acomodeze, să slujească și să împartă cu ceilalți ceea ce au, în Trupul lui Isus. Dacă biserica ta are deja o slujire pentru cei cu dizabilități, acum este momentul pentru a vă gândi la următorul pas. Dacă aveți programul de duminică dimineața ridicat la nivel de artă, cum vei reuși să transformi o slujire a *dizabilității* într-una a *posibilității*.

Am o colegă deosebită, care este directorul unui grup local de susținere a persoanelor cu dizabilități. Cum îi place lui Nancy să spună, „O viață la fel ca a mea și a ta.” Citatul este deseori folosit în contextul creării unei comunități, a unui loc de muncă și a posibilităților de transport pentru persoanele cu dizabilități. Totuși, premisa poate fi ușor aplicată și Bisericii. Cum putem crea o experiență legată de Biserică la fel ca a mea și a ta pentru toți oamenii? Una din soluțiile cheie este să definim oamenii, nu prin ceea ce *nu pot* să facă, ci prin ceea ce *pot* să facă sau *pot* să devină.

Deseori misiunea pentru persoane cu dizabilități este văzută ca o misiune a deficitelor. Această perspectivă scapă din vedere lucrurile prețioase și darurile pe care persoanele cu dizabilități le pot aduce Bisericii. Când ne uităm la dezabilitate prin lentila deficitului, perspectiva noastră este „slujire *pentru*” cei cu dizabilități. Trebuie să devină „slujire *împreună cu și de către*” cei cu dizabilități. Trebuie să ne îndepărtăm de gândul că misiunea pentru cei cu dizabilități este una făcută din milă, și să înțelegem că este o misiune plină de potențial. Trebuie să privim dizabilitatea ca ceva normal, iar diversitatea ca ceva bun. Cum schimbăm mentalități ca să creăm o cultură complet inclusivă în care toți oamenii sunt integrați în Trupul lui Isus și le sunt oferite oportunități pentru a crește spiritual, să se integreze social, să slujească și să conducă? Dați-mi voie să vă împărtășesc câteva lucruri despre mine și despre incursiunea mea în misiunea pentru persoanele cu dizabilități.

Începuturi Slabe

Am făcut parte din personalul Misiunii Acces a Bisericii McLean de aproape 13 ani. Sunt o persoană obișnuită, și deloc calificată să fac munca pe care o fac ca director al celei mai mari misiuni pentru persoane cu dizabilități din țară. Dar am un Dumnezeu care acoperă toate inadvertențele mele și lipsa de pricepere. De-a lungul timpului am învățat că incapacitatea mea este acoperită de Dumnezeu care este Atotștiutor, Atotputernic, și plin de har.

Misiunea Acces a început prin a oferi îngrijire, duminică dimineața, pentru patru copii cu nevoi speciale. Acum slujim peste 500 de familii afectate de dizabilități, și avem un loc pentru oricare membru al familiei indiferent de nivelul abilităților sale. Misiunea continuă să crească prin crearea în biserică a unui culturi complet inclusive care se intersectează cu toate misiunile și cu fiecare nivel de conducere. O cultură inclusivă este mult mai bogată decât a avea doar „cursuri sau programe speciale”. Avem un mediu în care părinți și persoane cu dizabilități au posibilitatea de a alege programele la care vor participa, și în acest mediu ei sunt ascultați și au un cuvânt de spus. Persoanele cu dizabilități au dreptul de a pleda pentru ei înșiși și pentru dorințele și nevoile lor atât în biserică cât și în comunitate.

Cu câțiva ani în urmă mi s-a cerut să slujesc în Echipa Operațională, acolo unde se fac planificările strategice și unde au loc evenimentele celor mai mari misiuni. În timpul acestor întâlniri, se iveau întrebări de felul „Va fi evenimentul complet accesibil? Reprezintă el diversitatea? Cum am putea modifica/adapta evenimentul în așa fel încât să fie relevant pentru toți?” Aceste întâlniri au încurajat colaborarea dincolo de barierele misiunilor și continuă să păstreze problema accesibilității în fruntea tuturor deciziilor majore ale Bisericii. Am înfruntat probleme precum modalitatea în care am putea modifica botezul cu imersiune completă pentru persoane cu abilități motorii slabe, sau pentru cei care nu se pot mișca deloc, fără a compromite teologia noastră sau declarația noastră de credință. Ca lideri de misiune ne-am frământat să găsim o posibilitate pentru ca voluntarii Misiunii Acces să poată pregăti misiunea tinerilor în așa fel încât un grup de adolescenți cu nevoi speciale să poată participa la o ieșire pe plajă, precum și pentru a găsi modalitatea în care personalul Misiunii Acces să-i instruiască pe cei ce se ocupă de copii pentru a facilita includerea diferiților lideri. În timp ce planificam mobilizarea la nivel de biserică, ne asigurăm că materialele vor fi disponibile în alfabetul Braille și că vor fi disponibili Interpreți ai Limbajului Semnelor în limba engleză pentru comunitatea persoanelor cu deficiențe de auz. Am ajuns să realizăm că misiunea are două scopuri principale: Primul, de a asigura elaborarea de programe specializate atunci când este necesar și al doilea, să promoveze includerea prin colaborarea cu alte misiuni pentru a le face complet accesibile.

Slujind Împreună

Una din modalitățile prin care poți deveni un discipol complet devotat lui Hristos e prin slujirea și punerea la dispoziția celorlalți a timpului și a talentelor tale. Misiunea Acces încurajează și oferă oportunități pentru ca cei cu dizabilități să poată sluji și să răsplătească celorlalți. Mulți din adulții noștri sau tinerii cu dizabilități sunt însărcinați cu primirea și însoțirea oaspeților, în timp ce alții slujesc în departamentul pentru mâncare sau îmbrăcăminte.

Un eveniment special anual este „Distribuirea Curcanului”, și constă în faptul că sute de voluntari ajută la asamblarea a 7000 de pachete pentru cină, constând în carne de curcan, pentru a fi distribuite în zona Washington D.C. În luna noiembrie care tocmai a trecut, am avut un grup de adulți cu dizabilități care slujeau cot la cot cu alți voluntari ore în șir. A fost o prilej minunată pentru că acești tineri adulți s-au simțit atât de valorificați și plini de putere în timp ce le slujeau celor flămânzi.

Dar ce spuneți despre acei indivizi care au talente sau daruri artistice? V-ați gândit să le acordați un loc în timpul serviciului de laudă și închinare pentru ca ei să slujească și să aducă o binecuvântare altora? Anul trecut, Misiunea Acces a avut un parteneriat cu Departamentul de Arte Creative în vederea creării unui grup activ numit „AMPA” „Misiunea Acces cu Pasiune pentru Arte”. Se întâlnesc în majoritatea dimineților de sâmbătă pentru a repeta cântece, piese de teatru, și poezie pe care urmează să le prezinte în biserică sau la orfeline.

Sunt multe moduri de a sluji în Biserică. Fiecare are nevoie să simtă că aparține și că este un membru care contribuie cu ceva la bunul mers al lucrurilor. Nu faceți greșeala de a crede că persoanele cu dizabilități nu vor sau nu pot să slujească în cadrul Bisericii. Întrebați-i unde ar dori să slujească, și apoi creați un plan pentru ca acest lucru să se întâmple. În unele cazuri ați putea fi nevoiți să-i încurajați și să-i ajutați, dar mulți abia așteaptă să fie întrebați și pot sluji fără niciun ajutor suplimentar. Ce frumoasă mărturie a Trupului lui Isus care funcționează așa cum a fost menit să funcționeze.

Când te uiți în jur la pozițiile de lider (ale personalului sau ale voluntarilor) în biserica ta, câte din aceste locuri sunt ocupate de persoane cu dizabilități? A angaja o persoană cu dizabilități în roluri de conducere cheie este un lucru care transmite un mesaj puternic. În acest punct schimbarea de paradigma de la „a sluji *pentru*” la „a sluji *împreună cu și de către*” devine realitate.

În fiecare vară, Misiunea Acces organizează o tabără pentru copiii cu dizabilități și pentru rudele lor. Angajam mulți elevi de liceu și studenți și o parte din cei care ne ajută au dizabilități. În trecut am avut ajutoare din rândul persoanelor cu sindromul Down, Asperger și Spina Bifida – și ei au devenit modele pozitive exemplificând ceea ce poate fi realizat atunci când refuzi să fi definit de provocări și obstacole. Persoanele cu dizabilități au nevoie să fie încurajate și investite cu puterea de a fi lideri în cadrul departamentelor bisericii și au nevoie să li se asigure oportunități pentru a face acest lucru.

Legând relații

În majoritatea bisericilor, credincioșii, de la adolescenți la adulți, sunt încurajați să lege prietenii în grupuri mici ca o formă de creștere în credință și de creare a unei comunități. Există același interes în crearea de relații pentru persoanele cu dizabilități? Dacă răspunsul este nu, un efort semnificativ este necesar pentru ca fiecare persoană să fie inclusă într-un grup mic, intim și sensibil la nevoile membrilor săi. Pentru ca acest lucru să se întâmple, s-ar putea să fie nevoie să fie instruiți lideri de grup și mediatori pentru probleme legate de dizabilități și neapărat să conștientizăm că aceste grupe trebuie să devină accesibile. S-ar putea să fie nevoie să modificăm sau să adaptăm materialele și resursele disponibile pentru aceste grupuri mici. S-ar putea să fie câteva nevoi suplimentare, cum ar fi logistica de transport sau crearea de programe de mentorat. Dar prin câteva modificări, putem face ca aceste grupuri mici să devină o realitate pentru toți.

Probleme de Logistică

Pentru a fi complet integrați în Biserică și pentru a-L urma pe Hristos, cel mai probabil credincioșii vor participa la programe, se vor integra în grupuri mici, folosindu-și darurile și talentele și foarte posibil, for fi trecut printr-un proces de intrare (transfer) în biserică/ sau un botez. Câte persoane cu dizabilități din biserica ta au fost botezate sau au devenit membrii cu drepturi depline ai bisericii tale? Trebuie să creăm oportunități pentru ca

persoanele cu dizabilități să devină membrii ai bisericii, și să poată fi botezați... la fel ca mine și ca tine.

S-ar putea Bisericile să trebuiască să devină mai flexibile cu privire la modul în care organizează serviciul de botez. De exemplu, Biserica Evanghelică McLean crede în imersiune totală. Până acum toate persoanele cu dizabilități au fost botezate prin această metodă. Totuși, ca lideri, am discutat nevoia de a lua în considerare și alte opțiuni, în funcție de caz, pentru persoanele în cazul cărora imersiunea totală nu ar fi posibilă datorită unei probleme fizice sau senzoriale. O altă componentă importantă a botezului este mărturisirea verbală. Multe persoane cu dizabilități sunt incapabile să-și articuleze verbal credința, deși ar putea mărturisi cu ajutorul unui mijloc de comunicare special, prin limbajul semnelor sau cu ajutorul unei alte persoane care să citească ceea ce ei scriu. Trebuie să fim pregătiți și trebuie să fim flexibili în cazul unor astfel de situații.

De asemenea trebuie să ne uităm la problemele de logistică legate de cursurile și aplicațiile la care ei participă ca membrii. Persoanele cu dizabilități ar putea necesita asistență sau ajutor, iar biserica locală ar trebui să fie pregătită să le ofere acest lucru. Acest ajutor poate însemna să beneficieze de un amic sau de un coleg prezent la cursurile respective, sau de o persoană care să-i ofere ajutor în integrarea și în completarea formularelor. S-ar putea ca acest lucru să implice ca persoanele cu dizabilități să fie însoțite de un amic sau a un prieten la întâlnirile congregației. Pe măsură ce participanții la Misiunea Acces devin adulți, vedem că tot mai mulți din tinerii adulți se botează și devin membrii ai bisericii.

Iubind ca Isus

Pe măsură ce continuăm să includem și să primim cu bucurie pe toți copiii Domnului în Casa Lui, bisericile noastre și membrii bisericilor noastre vor fi binecuvântați din abundență experimentând o dragoste ca cea a lui Isus. O dragoste care spune: „Vino, veniți cu toții!” Aceasta este o dragoste care privește dincolo de culoare, dincolo de dizabilități, dincolo de statutul social. Și Domnul a zis lui Samuel: „Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă.”(1 Samuel 16:7). Îmi place să privesc oamenii, fiecare atât de diferit și creat în mod unic de către Creator. Îmi aduc aminte de Psalmul 139:14 unde spune David: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” Suntem toți o lucrare artizanală făcută în asemănare cu Dumnezeu. Ce imaginație are Dumnezeu! Și cei cu dizabilități și cei fără dizabilități sunt toți parte a planului perfect a lui Dumnezeu.